

Kendi Gözyaşlarımda Boğuldum

– Ahmet Yüksel · 29 Şubat 2016

Ben!Bahar bildim, dünyamı.
Yavaş, yavaş patlar dedim gözelerim.
Sonra, yapraklanır
Sonra olur dedim, meyvelerim.
Nereden bilebilirdim' ki nisanda dolu yağacağını!
Kırağı, vuracağını!
Bilemedim' de, dünyamı kararttım.
Yaşamadım, ben.

Önce, dalım.
Sonra gövdemden, yarıldım.
Ve ben!
Fırtınalara dayanamadım, belimden özümden kırıldım.
Dünyamı rezil ettim.
Bir bahar daha, yaşayamadım.
Gülemeden ömrümün hazanına geldim.

Yakın, durdum.
Düştüm, derin dipsiz bir kuyuya.
Geçmedi bir kervan' ki, tutsun elimden çıkarsın dışarıya.
Kapısına kul köle etsin, ya' da başına taç etsin.
Ben hep, kendime kızdım ağladım.
Ve sonunda!
Kendi, gözyaşlarımda boğuldum.
Ne bilen oldu, ne de soran.

29 Şubat 2016

Ahmet Yüksel Şanlı er